

Pelegrinatge a Lourdes

Amb motiu del 30è aniversari de la seva fundació, l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes del Bisbat de Lleida organitzà, els dies 25, 26, 27 i 28 de juny, el seu pelegrinatge anual. Així doncs, el dia 25 sortiren de Lleida els autocars amb dos-cents vint membres: malalts, joves voluntaris i pelegrins, vinguts de la ciutat de Lleida i altres parròquies del Bisbat. Arribaren a l'hora de dinar a Lourdes amb un viatge sense cap incidència i acompanyats per membres de Protecció Civil de Lleida, que en tot moment ajudaren i col·laboraren en el trasllat i moviment dels malalts. El bisbe Joan Piris, amb diversos mossens diocesans, fou un

pelegrí més, acompanyant i presidint els actes que es portaren a terme. Aquella mateixa tarda tingué lloc la celebració comunitària de la penitència, l'Eucaristia i el Via Crucis.

El divendres, a les vuit del matí, tingué lloc, a la capella de l'Accueil Saint Frai, la Santa Missa pels hospitalaris i els pelegrins. Un cop finalitzada, els malalts foren traslladats a les piscines. Ja entrada la tarda, tots assistiren a la processó eucarística, acabant en la Basílica soterrada Pius X. A la nit, la processó i rosari de les torxes.

El dissabte al matí, se celebrà l'Eucaristia a la Gruta, presidida pel bisbe Joan. Aquest mateix dia, s'afegiren al pelegrinatge dos autocars de pelegrins vinguts de la parròquia del Carme de Lleida i d'altres parròquies del Bisbat, superant en total la xifra de cinc-cents pelegrins lleidatans. A la tarda, se celebrà el sagrament de la unció dels malalts, presidida per Mons. Piris. A continuació, un moment de festa i celebració del 30è aniversari.

Diumenge al matí, la Missa Internacional a la Basílica de Pius X i el retorn a casa, plens de joia, agraïts i emocionats.

El bastó de santa Teresa, rebut a Lleida

El passat 23 de juny, va arribar a Lleida el bastó de santa Teresa de Jesús, una relíquia que des de l'octubre del passat any va recórrer els cinc continents per donar a conèixer el V Centenari del Naixement d'aquesta santa, doctora de l'Església.

Uns pares carmelites van conduir la relíquia fins al Palau Episcopal, on va ser rebuda pel bisbe Joan abans

de portar-la fins al monestir de la Caparrella on va romandre unes hores. Abans, però, els pares Javier, Jesús i Justin van explicar-nos el fervor que aixeca santa Teresa arreu del món.

El bastó, per la tarda, va ser exposat al Santuari-parròquia de la Plaça de les Missions, l'únic dedicat a santa Teresa a Catalunya, sent venerat pels fidels abans de reprendre el viatge cap a Àvila, final del seu recorregut.

AJUDANT A VIURE

Afectuosos en el parlar

Tots en tenim d'experiències negatives i hem estat ferits qualche vegada per les paraules de qui no ens ha volgut bé i, allò encara més dolorós, per les paraules de persones estimades o amigues. I, alhora, hem de demanar-nos si nosaltres mateixos no haurem ferit també a algú mitjançant el rebuig, la calúmnia o el descrèdit.

No hem d'amagar els nostres problemes o discrepàncies (de les que hi ha testimonis ja al Nou Testament) perquè som i serem sempre persones dèbils i haurem sempre de tractar amb persones dèbils. No es tracta d'amagar els nostres desacords: en els nostres grups, entre parròquies, amb el Bisbe, etc. Però hauríem de pensar de quina manera aquestes circumstàncies afecten o no a la nostra credibilitat, perquè una comunitat que es baralla no és certament molt atractiva. Serà sempre més atractiu allò dels Fets dels Apòstols: «Tots els creients vivien units i tot ho tenien al servei de tots». O allò que després es diu dels primers cristians: «Mireu, com s'estimen.»

La Carta als Efezes considera possible entre els batejats diferents mals: l'amargor, l'enfuriment, la ira, els crits, les injúries i tota mena de dolenteria, però demana canviar i per un motiu ben clar: «Sigueu bondadosos i afectuosos els uns amb els altres, i perdoneu-vos tal com Déu us ha perdonat en Crist». Aquest és el tarannà dels cristians que ens ha de permetre construir comunitat (l'església de la misericòrdia i del perdó). Això és certament un do de la gràcia de Déu però, com a cristians, tenim el compromís (deure i ideal) d'edificar comunitats en les quals les paraules, tot i que sigui amb intenció de corregir, creïn comunió i no la destrueixin (Ef 4).

Podríem recordar també algunes de les malalties (guaribles) que darrerament ens ha assenyalat el papa Francesc, que afebleixen el nostre servei, i entre les quals hi ha allò que ell anomena xerrameques, murmuracions, xafarderies, rivalitats i fins i tot calúmnies que poden desacreditar els altres. Tot pot començar per poca cosa però va semblant jull i sovint mata la fama dels germans. Ja el mateix sant Pau reprenia als cristians de Filips (2, 3-4.14-15): «No feu res per rivalitat ni per arrogància; amb tota humilitat, considereu els altres superiors a vosaltres mateixos. Que no miri cadascú per ell, sinó que procuri sobretot pels altres. Feu-ho tot sense murmuracions ni disputes, i sereu irreprochables.»

El Papa deia que aquestes malalties són un perill per a tot cristià i poden colpir tant a nivell personal com comunitari. I que l'antídoto per a la seva guarició és demanar la gràcia de sentir-se pecadors i de «tenir els mateixos sentiments que tingué el Crist» (Fil 2,5), sentiments d'humilitat i de donació, de desprendiment i de generositat. I afegia que la guarició és també fruit del coneixement de la malaltia i de la decisió personal i comunitària de guarir-se, suportant pacientment i amb perseverança la cura.

Així doncs, som cridats a mantenir-nos «en la veritat i en l'amor, i a créixer en tot fins que arribem a Crist, que és el cap. Per ell, tot el cos es manté unit harmoniosament, va creixent i edificant-se en l'amor» (Ef 4,15-16).

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

▶ ROSA RIBAS GARRIGA

La Passió de Gaudí

La Rosa Ribas, llicenciada en Sagrada Escripura, és la primera doctora en Història de l'Església, Arqueologia i Arts Cristianes per la Facultat Antoni Gaudí. La seva tesi és *La façana de la Passió de la basílica de la Sagrada Família. El projecte de Gaudí. Estudi històric, biblioteològic i litúrgic.*

Com són els dos dibuixos que va fer Gaudí de la façana de la Passió?

Gaudí va concebre la idea bàsica per a la façana de la Passió des de l'inici. El primer (1892) era un projecte semblant al de la façana del Naixement. En el de 1911 —definitiu—, s'hi observen diferències significatives: les seves formes són molt més geomètriques, més dures i més cantelludes, amb contrastos molt marcats per accentuar el dramatisme.

Per què va canviar de plantejament?

El canvi està en íntima relació amb la seva experiència vital. El disseny definitiu el realitza en un context de crisi social i en un moment d'una gran crisi i de patiment personal per la malaltia de les febres de malta. Durant la convalescència, a Puigcerdà, Gaudí va fer una profunda experiència mística: les llargues hores de meditació i de lectura el van abocar a reflexionar sobre les qüestions fonamentals com a creient.

Quina és la conclusió més significativa de l'estudi?

L'anàlisi de la Passió —dibuix de 1911— ens permet constatar que és d'una gran profunditat teològica. Hi destaca l'eix central, que anomenem «de la creu a la glòria». El tema de fons és el misteri de la redempció tal com es concreta litúrgicament en el tríduum pasqual. Crucifixió i resurrecció eren per a Gaudí conceptes pertanyents al mateix missatge que no es poden separar. Es pot dir que la façana anomenada de la Passió és la de la Redempció, segons la concepció de Gaudí.

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Pels jutges

Escolta, Senyor, la meua pregària pels jutges.

Han d'escoltar moltes històries: dóna'ls bona oïda per tal

d'escoltar l'honesta veritat.

Han de fer justícia, com el rei Salomó: atorga a la seva intel·ligència la saviesa necessària.

Han de condemnar la crueltat i la injustícia: concedeix-los misericòrdia i coratge.

Han de fixar el temps de condemna dels qui han delinquit:

dóna'ls esperança, perquè no empenyin a la desesperació les persones sobre qui han de dictar sentència.

I tu, Senyor Jesucrist, que ets i seràs, de tots els jutges, el més gran i per sempre, en aquest dia vuitè de la història del món, perdona els nostres pecats i fes-nos arribar feliçment a la casa del Pare.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

No seamos tan susceptibles

J. L. Vives (1492-1540), filòsof y humanista, professor de las universidades de Lovaina (Bélgica) y Oxford (Inglaterra), y amigo personal de Erasmo de Rotterdam y de santo Tomás

Moro, recomendaba:

—«No seamos tan susceptibles, de manera que la más mínima palabra nos trastorne.»

—Una persona **susceptible** es la que tiene propensión a sentirse ofendida o a interpretar lo que se le hace o se le dice como ofensivo o demostrativo de falta de estimación o de maltrato.

—No seamos tan susceptibles —sensibles— que todos deban estar muy atentos y cuidadosos al hablarnos y tratarnos.

—No seamos tan susceptibles como para recoger y guardar en la mente y en el corazón las ofensas. Así no viviremos.

—No seamos tan susceptibles ante cualquier actitud de menosprecio.

—No seamos tan susceptibles y abandonemos todo resentimiento. Nos dañamos a nosotros mismos.

—No seamos tan susceptibles de modo que el *amor propio* nos turbe.

—No seamos tan susceptibles, porque cuando una persona se deja llevar por el fuego de la ira es capaz de provocar su propia ruina.

—No seamos tan susceptibles, porque es mejor para nuestra salud física y espiritual **aceptar una humillación —a imitación de Jesús—** que vengarla.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Déu és tendresa

Una de les formes amb què l'Esperit Sant fa sentir en nosaltres la seva presència és la tendresa. «La ternura es el movimiento de lo santo en nosotros», deia Cristina Kaufmann. L'abraçada d'un nen, un petó delicat, una carícia, un somriure carinyós... expressen la presència de Déu en nosaltres.

Jesús era una persona profundament afectuosa: abraça els infants, es deixa tocar per les dones, plora la mort del seu amic Llätzer, acull el cap del deixeble estimat sobre el seu pit...

A la Bíblia, l'amor de Déu és comparat amb gestos humans molt tendres: el d'un pare que pren en braços el seu fill i se l'atansa a la galta (*Os* 11,3), el d'una mare amb el nen adormit a la falda (*Sl* 130) o donant-li el pit (*Is* 66,11), el de l'espòs que té el braç esquerre sota el cap de l'esposa i amb el dret l'abraça (*Ct* 2,6). La tendresa humana és símbol de la tendresa de Déu.

Els sants, homes transfigurats que han tornat a la innocència del Paradís, ens regalen escenes infinitament tendres. Ho veiem, per exemple, en el tracte amb els animals, parlant-los o amansint-los. És el cas de sant Francesc amb el llop de Gubbio o de sant Joan de la Creu amb el conill que no se li separava de sota l'hàbit. La pau tendra que porten al cor els sants, pacifica i reconcilia les criatures que els envolten, talment un tast del Paradís: «El llop conviurà amb l'anyell, la pantera jaurà amb el cabrit...» (*Is* 11,6).

La tendresa que regna en el nostre cor és fruit de la Presència de l'Esperit Sant.

Fra Josep Manuel Vallejo

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

27. ■ Dilluns (■ Barcelona, Sant Feliu i Terrassa) (**litúrgia hores: 1a setm.**) [Ex 32,15-24.30-34 / *Sl* 105 / *Mt* 13,31-35]. Sant Cugat (Cucufate), mr. barceloní (s. iv), d'origen africà, venerat, entre altres indrets, a Sant Cugat del Vallès. Santes Juliana i Semproniana, vgs. i mrs. de Mataró, patrones d'aquesta ciutat; santa Natàlia, mr.

28. ■ Dimarts [Ex 33,7-11;34,4b-9.28 / *Sl* 102 / *Mt* 13,36-43]. Santa Caterina Thomàs, vg. agustina, de Mallorca; sant Víctor I, papa africà i mr.; sant Pere Poveda, prev. i mr., fundador de la Institució Teresiana.

29. □ Dimecres [Ex 34,29-35 / *Sl* 98 / *Jn* 11,19-27 (o bé: *Lc* 10,38-42)]. Santa Marta, germana de Maria i de Llätzer, amics de Jesús residents a Betània, patrona dels hostalers i taverners. Sant Fèlix III, papa (romà, 483-492).

30. ■ Dijous [Ex 40,14-19.32-36 / *Sl* 83 / *Mt* 13,47-53]. Sant Pere Crisòleg (s. iv-v), bisbe de Ravenna i doctor de l'Església. Màrtirs de Sant Joan de Déu (Calafell i altres indrets, 1936). Sants Abdó o Abdon i Senén (popularment Nin i Non), mrs., patrons dels hortolans.

31. □ Divendres [*Lv* 23,1.4-11.15-16.27.34b-37 / *Sl* 80 / *Mt* 13,54-58]. St. Ignasi de Loiola (1491-1556), prev., basc, fund. Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540).

1. □ Dissabte [*Lv* 25,1.8-17 / *Sl* 66 / *Mt* 14,1-12]. Sant Alfons-Maria de Liguori (Nàpols 1696 - Pagani 1787), bisbe de Goti i doctor de l'Església, fund. Redemptoristes (CSSR, 1732), patró dels confessors i moralistes. Santes Fe, Esperança i Caritat, vgs. i mrs.

2. ■ † Diumenge vinent, XVIII de durant l'any (**lit. hores: 2a setm.**) [Ex 16,2-4.12-15 / *Sl* 77 / *Ef* 4,7.20-24 / *Jn* 6,24-35]. Sant Pere-Julità Eymard (1811-1868), prev. de La Mure, fund. associacions eucarístiques i dels sacerdots sacramentins. Mare de Déu dels Àngels o de la Porciúncula; sant Esteve I, papa (254-257) i mr.

DIUMENGE XVII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del segon llibre dels Reis (2Re 4,42-44)

En aquells dies, un home de Baal-Salisà va anar a dur a l'home de Déu, Eliseu, vint pans d'ordi, els primers de la collita, i vi novell. Eliseu digué al seu servidor: «Dóna-ho a tota la comunitat i que en mengin». El servidor li contestà: «¿Com puc donar això a un centenar d'homes?» Però Eliseu insistí: «Dóna-ho a tota la comunitat, i que mengin. Això diu el Senyor: Tots en menjaran, i encara en sobrarà». Ell ho repartí, en menjaren i encara en sobrà, tal com el Senyor havia dit.

▶ Salm responsorial (144)

R. *Tan bon punt obriu la mà, Senyor, ens sacieu de bon grat.*

Que us enalteixin les vostres criatures, / que us beneixin els fidels; / que proclamïn la glòria del vostre Regne / i parlin de la vostra potència. R.

Tothom té els ulls en vós, mirant esperançat, / i al seu temps vós els doneu l'aliment. / Tan bon punt obriu la mà, / sacieu de bon grat tots els vivents. R.

Són camins de bondat els del Senyor, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor és a prop dels qui l'invoquen, / dels qui l'invoquen amb sinceritat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 4,1-6)

Germans, jo, pres per causa del Senyor, us prego que visqueu com ho demana la vocació que heu rebut, amb tota humilitat i mansuetud, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, no escatimant cap esforç per estrènyer la unitat de l'esperit amb els lligams de la pau. Un sol cos i un sol esperit, com és també una sola l'esperança que neix de la vocació rebuda. Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare de tots, que està per damunt de tot, actua a través de tot i és present en tot.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 6,1-15)

En aquell temps, Jesús se n'anà a l'altra riba del llac de Galilea, el llac de Tiberíades. El seguia molta gent, perquè veien els senyals prodigiosos que feia amb els malalts. Jesús pujà a la muntanya i s'hi assegué amb els deixebles. S'acostava la Pasqua, la festa dels jueus. Jesús alçà els ulls, veié la gentada que anava arribant i preguntà a Felip: «¿On comprarem pa perquè puguin menjar tots?» Ho preguntava per veure què hi deia Felip. Jesús sabia què volia fer. Felip li respongué: «Necessitaríem molts diners per poder donar només un tros de pa a cadascun». Un dels deixebles, Andreu, el germà de Simó Pere, diu a Jesús: «Aquí hi ha un noi que té cinc pans d'ordi i dos peixos, però, ¿què es això per a tanta gent?» Jesús digué que fessin seure tothom. En aquell indret hi havia molta herba, i s'hi assegueren. Eren uns cinc mil homes. Jesús prengué els pans, digué l'acció de gràcies i els repartí entre tota la gent asseguda. El mateix va fer amb els peixos. I en repartia tant com en volien. Quan tothom quedà satisfet, digué als deixebles: «Recolliu el que ha sobrat, que no es faci malbé». Ho recolliren i, de les sobres d'aquells cinc pans d'ordi, n'ompliren dotze coves.

Quan la gent s'adonà del prodigi que Jesús havia fet, començà a dir: «Segur que aquest home és el Profeta que havia de venir al món». Jesús, sabent que anaven a apoderar-se d'ell per fer-lo rei, es retirà tot sol a la muntanya.

▶ Lectura del segundo libro de los Reyes (2Re 4,42-44)

En aquellos días, uno de Baal-Salisá vino a traer al profeta Eliseo el pan de las primicias, veinte panes de cebada y grano reciente en la alforja.

Eliseo dijo: «Dáselos a la gente, que coman.» El criado replicó: «¿Qué hago yo con esto para cien personas?» Eliseo insistió: «Dáselos a la gente, que coman. Porque así dice el Señor: Comerán y sobrará.»

Entonces el criado se los sirvió, comieron y sobró, como había dicho el Señor.

▶ Salmo responsorial (144)

R. *Abres tú la mano, Señor, y nos sacias.*

Que todas tus criaturas te den gracias, Señor, / que te bendigan tus fieles; / que proclamen la gloria de tu reinado, / que hablen de tus hazañas. R.

Los ojos de todos te están aguardando, / tú les das la comida a su tiempo; / abres tú la mano, / y sacias de favores a todo viviente. R.

El Señor es justo en todos sus caminos, / es bondadoso en todas sus acciones; / cerca está el Señor de los que lo invocan, / de los que lo invocan sinceramente. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 4,1-6)

Hermanos: Yo, el prisionero por el Señor, os ruego que andéis como pide la vocación a la que habéis sido convocados. Sed siempre humildes y amables, sed comprensivos, sobrellevaos mutuamente con amor; esforzaos en mantener la unidad del Espíritu con el vínculo de la paz. Un solo cuerpo y un solo Espíritu, como una sola es la esperanza de la vocación a la que habéis sido convocados. Un Señor, una fe, un bautismo. Un Dios, Padre de todo, que lo trasciende todo, y lo penetra todo, y lo invade todo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 6,1-15)

En aquel tiempo, Jesús se marchó a la otra parte del lago de Galilea (o de Tiberíades). Lo seguía mucha gente, porque habían visto los signos que hacía con los enfermos. Subió Jesús entonces a la montaña y se sentó allí con sus discípulos. Estaba cerca la Pascua, la fiesta de los judíos. Jesús entonces levantó los ojos, y al ver que acudía mucha gente dijo a Felipe: «¿Con qué compraremos panes para que coman éstos?» (lo decía para tentarlo, pues bien sabía él lo que iba a hacer). Felipe le contestó: «Doscientos denarios de pan no bastan para que a cada uno le toque un pedazo.» Uno de sus discípulos, Andrés, el hermano de Simón Pedro, le dijo: «Aquí hay un muchacho que tiene cinco panes de cebada y un par de peces; pero, ¿qué es eso para tantos?» Jesús dijo: «Decid a la gente que se sienten en el suelo.» Había mucha hierba en aquel sitio. Se sentaron: sólo los hombres eran unos cinco mil. Jesús tomó los panes, dijo la acción de gracias y los repartió a los que estaban sentados; lo mismo todo lo que quisieron del pescado. Cuando se saciaron, dijo a sus discípulos: «Recoged los pedazos que han sobrado; que nada se desperdicie.» Los recogieron y llenaron doce canastas con los pedazos de los cinco panes de cebada que sobraron a los que habían comido.

La gente entonces, al ver el signo que había hecho, decía: «Éste sí que es el Profeta que tenía que venir al mundo.» Jesús entonces, sabiendo que iban a llevárselo para proclamarlo rey, se retiró otra vez a la montaña, él solo.

Rostre del Crist. De la pintura *La Santa Cena*, de Francesc Ribalta (1565-1628). Museu Provincial de València

COMENTARI

Pa per als pobres

En aquest diumenge i els quatre següents, llegim Joan, capítol 6: la multiplicació dels pans, Jesús caminant sobre el llac i el llarg discurs del pa de vida que acaba en la crisi entre els seguidors de Jesús. Ha alimentat la gentada i volen fer-lo rei, en el fons, per a no haver de treballar. És el recurs fàcil al miracle. Però la festa de Pasqua s'acosta i a Jerusalem li espera una altra corona.

Com a creients sabem que Crist ha vingut com a alliberador i redemptor. Ho sabem de debò? Ho podem veure? Perquè en el món encara hi ha ne-

cessitat: fam, injustícia, odi... Fins i tot en les nostres comunitats planen preguntes i problemes..., i sempre hi seran. Redimits? Hi brilla ja la llum de Crist com també ho fa en la foscor. I tanmateix, entre nosaltres hi ha persones que són llum, només cal que els vegem: plens d'esperança, d'amor, evangelitzadors i testimonis del Déu que és tot amor. I el Crist enmig de nosaltres, enmig de la nostra necessitat.

La fam i la misèria en el món són un problema pesant, una interpel·lació a les nacions acomodades, però també a cadascun de nosaltres. Avui es parla amb raó de l'estil de vida: perquè els pobres creixen cal reduir el nostre consum, trobar de

nou un estil de vida senzilla, compartir la nostra riquesa amb els més pobres. L'alimentació de la gentada en una regió desèrtica és narrada pels diversos evangelistes. Joan ho fa talment que una clara resplendor embolcalla el comportament de Jesús. Ell puja a la muntanya per poder estar sol. Però com que el busquen, per amor deixa els propis interessos per servir els altres i baixa de la muntanya. Aquest esdeveniment, discurs i signe evoca clarament l'eucaristia. El *pa de la vida* és el Crist mateix, *Paraula* i *Eucaristia*. Jesús ens invita a con-jugar vitalment els verbs: partir, repartir per compartir, com ell ho va fer.

Ignasi Ricart, claretià

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

Moviment de Professionals Cristians

Sota el títol «Què diem de nosaltres?», s'ha celebrat recentment la trobada del Moviment de Professionals Cristians. Una trentena de militants han reflexionat sobre la situació del moviment i el seu futur. En la jornada, que va començar amb una pregària i va continuar amb un treball per grups en la línia marcada per l'Assemblea Diocesana del Bisbat, es va proposar donar a conèixer més el moviment a les parròquies, així com potenciar la col·laboració amb els moviments juvenils i la delegació de Pastoral Universitària.

Per altra part, es va anunciar que el Moviment de Professionals Cristians de Lleida participarà en el Congrés del Laïcat de Catalunya, que tindrà lloc al Monestir de Poblet els propers 2 i 3 d'octubre. La trobada va acabar amb un sopar fred al pati de l'Acadèmia Mariana.

El MPC de Lleida està format per una desena de grups de revisió de vida que es reuneixen periòdicament. Actualment, el coordinador diocesà és en Francesc López i el consiliari diocesà Mn. Carles Sanmartín.

Les Germanetes Juniors d'arreu del món visiten Aitona

Una vintena de Germanetes Juniors de Tercera Provisió de tot el món van pelegrinar fa uns dies fins a Aitona, bressol de la fundadora de la Congregació de les Germanetes dels Ancians Desemparats, santa Teresa de Jornet Ibars.

Aquesta és un pelegrinatge que es produeix cada any entre les Germanetes que estan acabant la seva formació a València i serveix per recórrer el que

elles anomenen «Sants Llocs de la Congregació» i per venerar les arrels i bressol del seu Institut.

Enguany van estar acompanyades pel bisbe de Lleida, Mons.

Joan Piris, a més del rector d'Aitona, Mn. Francisco Ribas. Les Germanetes van assistir-hi a la celebració de l'Eucaristia que es va realitzar al temple parroquial, on van poder contemplar el retaule dedicat a la santa, recentment rehabilitat.

La Fundació Jaume Rubió i Rubió explica el Comerç Just i la seva lluita contra l'atur

Els dies 6, 7, 13 i 14 de juny, a invitació de la Unitat Pastoral de les parròquies de la Mare de Déu del Pilar i Santa Maria Magdalena, la Fundació Jaume Rubió i Rubió va donar a conèixer en cada una de les misses que és el Comerç Just i va animar a les persones a promocionar-lo. També, el dia 13 i 14 es va instal·lar una taula de venda de productes de Comerç Just.

Així mateix, el dia 14, a Juneda, la Unitat de Pastoral que formen les parròquies de les Borges Blan-

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de Sant Pere (juliol, agost i setembre)

De dilluns a divendres de 10 a 12 h
12 h - Eucaristia
Dissabtes de 10 a 12 h

- **Diumenge, 26 de juliol:**
—Eucaristia a Artesa de Lleida i Puigvert.
- **Dilluns, 27 de juliol al 3 d'agost:**
—Pelegrinatge a Lisieux. Organitzat pels Pares Carmelites.
- **Del 5 al 9 d'agost:**
—Trobada europea de joves a Àvila.

Solemnitat de l'Assumpció de la Mare de Déu, titular de la Catedral

El dia 14 d'agost per la tarda i tot el dia 15, s'exposarà la imatge de la Dormició de Maria al creuer de la nau central

Horari de Misses:

- Dia 14: A les 6 de la tarda, Missa Vespertina.
- Dia 15: Festa de l'Assumpció (dissabte)

A les 10 h i a les 12 h. Solemne Eucaristia

Tot seguit, processó per dins de la Catedral finalitzant amb el cant de la Salve Regina

A 2/4 de 8 del vespre Eucaristia

ques, Juneda, Torregrossa, la Floresta i Puiggròs, els va convidar a participar en la seva activitat dedicada a la família per presentar el Comerç Just. A la tarda, van informar també del projecte de lluita contra l'atur que porta a terme la Fundació Jaume Rubió i Rubió.

AYUDANDO A VIVIR

Afectuosos en el hablar

Todos tenemos experiencias negativas y se nos ha herido alguna vez por parte de quien no nos quería bien y, lo más doloroso aún, por las palabras de personas queridas o amigas. Y, al mismo tiempo, hemos de preguntarnos si también nosotros mismos habremos herido a alguien mediante el rechazo, la calumnia o el descrédito.

No tenemos porqué esconder nuestros problemas o discrepancias (de las que hay testimonios ya en el Nuevo Testamento) porque somos y seremos siempre personas débiles y siempre tendremos que tratar con personas débiles. No se trata de esconder nuestros desacuerdos: en nuestros grupos, entre parroquias, con el obispo, etc. Pero deberíamos pensar de qué manera estas circunstancias afectan o no a nuestra credibilidad, porque una comunidad que se pelea no es ciertamente muy atractiva. Será siempre más atractivo lo de los Hechos de los Apóstoles: «Todos los creyentes vivían unidos y ponían lo que tenían al servicio de todos». O lo que después se dice de los primeros cristianos: «Mirad, cómo se aman.»

La Carta a los Efesios considera posible entre los bautizados diferentes males: la amargura, el en-

furecimiento, la ira, los gritos, las injurias y toda clase de maldad, pero pide cambiar y por un motivo claro: «Sed buenos y cariñosos los unos con los otros, y perdonaos como Dios os perdonó en Cristo». Este es el talante de los cristianos que nos permitirá construir comunidad (la iglesia de la misericordia y del perdón). Esto es ciertamente un don de la gracia de Dios pero, como cristianos, tenemos el compromiso (deber e ideal) de edificar comunidades en las que las palabras, aunque sea con intención de corregir, creen comunión y no la destruyan (cfr. Ef 4).

Podríamos recordar también alguna de las enfermedades (curables) que últimamente nos ha señalado el papa Francisco, que debilitan nuestro servicio, y entre ellas lo que él llama habladurías, murmuraciones, chismes, rivalidades e incluso calumnias que pueden desacreditar a los demás. Todo puede empezar por poco, pero sembrando cizaña a menudo se mata la fama de los hermanos. El mismo san Pablo advertía a los Filipenses (2,3-4. 14-15): «No hagáis nada por rivalidad ni por arrogancia; con toda humildad, considerad a los demás superiores a vosotros mismos. Que no busque cada

uno sus propios intereses, sino los de los demás. Haced todo sin murmuraciones ni disputas, y seréis limpios e irreprochables.»

El Papa decía que estas enfermedades son un peligro para todo cristiano y pueden herir tanto a nivel personal como comunitario. Y que el antídoto para su curación es pedir la gracia de sentirse pecadores y de «tener los mismos sentimientos de Cristo» (Fl 2,5), sentimientos de humildad y de donación, de desprendimiento y de generosidad. Y añadía que la curación es también fruto del conocimiento de la enfermedad y de la decisión personal y comunitaria de curarse, soportando pacientemente y con perseverancia la cura.

Así pues, estamos llamados a mantenernos «en la verdad y en el amor, y a crecer en todo hasta que lleguemos a Cristo, que es la cabeza.

Por él, todo el cuerpo se mantiene unido armoniosamente, va creciendo y edificándose en el amor» (Ef 4,15-16).

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlántico: ES98-0081-0455-94-0006223737